

Այսպէս խօսէր Կոյումբոս, և ծով ըզբանն 'ի միտ առ,
Զեփիւռք գեղերայինք բարձեալ 'ի թեւ զայն բարբառ
Րզհրաշային սրտականթ՝ տարան յափունս մերձակայ,
Ամեհի Վպանիացին եթող ըզգէնսն զբժնեայ,
Եւ անմուռն առ ոտիքն, և 'նդ արտասուան հիազարհուր՝
Սպասէր երկրին և աւուր:

Օրինակ զայս 'ի մօրնչել ալետց 'ի սարս սմայիս՝
Մերկանայր մըտեմաց իւրոց Պղատոն ըզգաղտնիս
Աշխարհի պանչելոյ կորուսելոյ 'ի յանդունդս.
Այսգունակ և Որփեւ զհանճար կոչեալ 'ի թիկունս,
Ի նըւագըս դիւթականս աղէյարմար քընարի
Նուանէր զվագերս անտառի:

Ի իւրիւնջոյ

ԱՍՏՂ ԵՐԵԿՈՅԵԱՆ

Ո՛վ սուրհանդակ հեռաւոր, երկոյեան աստղ անգոյն,
Արեւմտեան քօղերէն հանած ճակատըդ պայծառ,
Կապուտապեղ պալատէդ՝ յաստեղազարդն 'ի կամար՝
Զի՛նչ դիտես մէջ դաշտերուն:

Ահա մըբրկին հեռանայ, ահա հողմունք դադրեր են.
Անտառն անգամ սարսուղին ցախ թուփերուն վրայ ողբայ.
Յայգաթիթեռն ոսկեթեւ թեթեւթուիչ սըրանայ

Անուշաբոյր մարգերէն:

Ո՛հ, ի՞նչ փընտոես երկրիս վերայ որ հանգչի.
Սակայն տեսնեմ որ իջած դէպ ի գագաթ լեռներուն՝
Քաղցրաժըպիտ կը փախչիս, մելամաղձիկ սիրելի,
Եւ, վա՛յ, պիտի նըւաղի նայուածքըդ քո գողդոջուն:
Աստղ՝ որ իջնես յամրաքայլ դալարագեղ բլրան վրայ,
Գիշերուան մութ հանդերձին տըխուր արտօսը արծաթի,
Դու որ դիտես ի հեռուն գեղջուկ հովիւն որ գընայ,
Մի՛նչ քայլ առ քայլ բազմաթիւ նախիրն իրեն հետեի, —
Աստղ՝ առանձնակ ո՛ւր կ'երթաս գիշերուան մէջ անսահման,
Ի՛նչ. ծովափին մօտ փընտոէս եղեգանց մէջ քեզ խըշտեակ:
Այդքան սիրուն ո՛ւր կ'երթաս, արդ ի պահու լրբութեան,
Մարգարտանման գըլորիլ յըստակ ջըրոցն ի յատակ:
Ո՛հ, աստղդ դու գեղեցիկ, եթէ մեռնիլ քեզ հարկ է,
Եւ եթէ դուրիս ի ծովուն պիտի սուզէ շէկ մագեր,
Նախ քան թողուլ մեզ միակ, դեռ վայրկեան մ'այլ դու կանգնէ՛.—
Աստղ սիրոյ, կապուտակ երկնից ծոցէն մի՛ իջներ:

Ա. Դը Միշուհ